

BORMS, Karel (eigenlijk Carolus) (Sint-Niklaas 7 december 1876 – Nijmegen 5 augustus 1957). Broer van August en Jan Borms.

Promoveerde in 1901 tot geneesheer aan de universiteit van Leuven, waar hij voor de eenmaking van de katholieke Vlaamse studentenbonden ijverde.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog sloot Borms, die huisarts was te Wetteren, zich aan bij de radicale **Jong-Vlamingen**. Na de vernederlandsing van de Gentse universiteit werd hij buitengewoon hoogle-
raar inwendige geneeskunde. Het zesde Jong-
Vlaamse Congres koos hem in 1917 tot voorzitter. Kort nadien werd Borms, een van de medeoprich-
ters van de Oostvlaamse Gouwraad, lid van de **Raad van Vlaanderen**. In opdracht van de Raad bezocht hij arbeiderskampen in Frankrijk, waar hij de terugkeer van 19 Gentenaars kon bekomen. In de Tweede Raad van Vlaanderen werd hij lid van de subcommissie van geneesheren en directeur-gene-
raal van volksgezondheid te Brussel.

In 1920 werd hij veroordeeld tot twintig jaar dwang-
arbeid. Borms was toen reeds uitgeweken naar Ne-
derland. In 1921 legde hij te Groningen zijn examens voor arts af. Tot zijn pensionering in 1941 was hij ge-
neesheer in een psychiatrische inrichting in Den Bosch. Hij heeft zich niet meer met de V.B. ingela-
ten. In 1940 wees hij de keuze van zijn broer August voor de **collaboratie** af en was hij anti-Duits.

LITERATUUR: A.L. Faingnaert, *Verraad of zelfverdediging?*, 1933; – L. Buning, 'Borms Carolus', in NBW, VIII, 1979; – D. Vanacker, *Het activistisch avontuur*, 1991.

KAREN VAN HOORICK